

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שולמית צרפתי

הנאשמת

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

רקע:

2. בעניינה של הנאשמת הוגש ביום 13.5.19 כתב אישום המייחס לה עבירת תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היתה הנאשמת הבעלים והמנהלת של גן ילדים, שמוקם בביתה באשקלון. הגן חולק לכיתות לימוד. שתי כיתות לתינוקות ופעוטות עד גיל שנתיים בקומת המרתף של הבית, וכיתה נוספת לפעוטות בגילאי שנתיים ומעלה בקומת הקרקע. קבוצת התינוקות טופלה על ידי מטפלות שנשכרו על ידי הנאשמת ואילו היא היתה אחראית על הטיפול בקבוצת הפעוטות. הקטין ד', יליד 15.7.16 החל ללמוד בגן בקבוצת הפעוטות, תחת אחריות הנאשמת וסייעת נוספת, ביום 2.10.18. ביום 3.10.18 בשעות הבוקר, ולפני השעה 09:30, ישבו הפעוטות בגן לאכול ארוחת בוקר. ד' סירב לשבת ונעמד ליד הסייעת. הנאשמת הרימה את ד' והושיבה אותו בחוזקה בכיסא סמוך אליה. ד' החל לבכות וזרק את צלחת האוכל שלו לרצפה. הנאשמת צעקה על ד', שנתן לה מכה ביד. הנאשמת בתגובה, אחזה ביד אחת בשערו של ד' ומשכה את ראשו לאחור, וביד השנייה הכתה אותו מספר פעמים על פיו.

במעשים אלה, הנאשמת תקפה את הפעוט עליו היא אחראית, שלא כדיון.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

מהלך המשפט

3. התיק נותב לטיפול ביום 1.8.19 ובסופו של דבר, ניתן מענה לכתב האישום ביום 4.12.19, כדלקמן:

הנאשמת היא גננת מזה עשרות שנים, וכל הסייעות שנחקרו בתיק ציינו שייחוס האשמה לנאשמת מגוחך.

המתלוננת היא אישה בעלת בעיות נפשיות ועדותה היא עדות יחידה.

המתלוננת התקבלה לעבודה בגן לאחר שהציגה מצג שווא והתחננה לקבל עבודה.

המתלוננת עבדה בגן בסך הכל שעתיים ביום הקודם ושעתיים ביום האירוע.

הנאשמת לא כפרה בעובדות הרקע.

לגבי הקטין ד' הנאשמת אישרה שהחל ללמוד בגן יום קודם. נטען שהוא "ילד לא פשוט", "בגיל שנתיים וחצי עדיין לא מדבר".

הנאשמת אישרה שד' סירב לשבת ליד השולחן "ובאופן כללי מתחילת היום יילל ובכה והיה לא פשוט".

הנאשמת נהגה בקטין ד' בעדינות והושיבה אותו על הכיסא כדי שישב, באופן שאינו מהווה תקיפה.

הנאשמת אישרה שד' בכה בעקבות זאת, אך טענה שבכה עוד קודם.

הנאשמת אישרה שהקטין זרק את הצלחת עם האוכל, וזאת יותר מפעם אחת.

הנאשמת געה בקטין והסבירה לו שכך לא מתנהגים בגן. אין בכך עבירה.

הקטין אכן נתן לנאשמת מכה ביד.

הנאשמת לא תקפה את הקטין. הנאשמת נהגה בתקיפות אך לא באלימות, הסבירה לקטין את כללי הגן, דיברה איתו והחזירה את הצלחת.

הנאשמת נהגה ככל מטפלת סבירה.

בגן קיימות מצלמות ולהורים אפשרות לצפות בהן באמצעות יישום בכל עת.

המתלוננת מסרה בתלונתה תלונות בעניינים נוספים שהופרכו בתיעוד החזותי.

בתיעוד החזותי הקטין נראה כשהוא יושב בגן, והגן מתנהל בצורה נורמאלית.

4. המשך הדיון נדחה לשמיעת ראיות בימים 26.2.20, 4.3.20 וניתנה החלטה לגבי הגשת תיק מוצגים.

תיק מוצגים הוגש ביום 28.1.20.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

במסגרת פרשת התביעה, שנשמעה ביום 26.2.20 העידו **המתלוננת, גב' גלדיס בורשטיין**, חוקר מחשבים **ולדימיר פוליאקובסקי** (מעמוד 64 לפרוטוקול), אימו של הקטין ד', גברת ש' ש' (מעמוד 66 לפרוטוקול).

5. בהמשך לעדות המתלוננת, בהסכמת העדה ולבקשת ב"כ הנאשם, ניתן ביום 5.3.20 צו לפי סעיף 108 לחסד"פ להעברת מידע רפואי המפורט בהחלטה בנוגע לעדה. תיקה הרפואי השלם של העדה הועבר לעיון בית המשפט וניתנה החלטה ביום 31.3.20. בהחלטה נקבע, כי לאחר בחינת התיק הרפואי בשים לב לטענות ההגנה ולשאלות שהופנו לעדה בחקירתה, לא נמצא, כי קיים בו מידע רלוונטי העשוי להועיל להגנת הנאשמת. בנוסף נקבע, כי אין בתיק הרפואי מידע שאינו מתיישב כהלכה עם תשובות העדה בחקירה הנגדית. התיק הרפואי הושב לעדה, באמצעות המאשימה.

6. ביום 1.6.20 נשמעה פרשת ההגנה ובמסגרתה העידו **הנאשמת** עצמה (מעמוד 75). כן העידו גב' **דיאנה סילברמן** (מעמוד 115), סייעת שעבדה עם הנאשמת עובר לאירוע; גב' **מיכל גרץ** (מעמוד 129), מורה למוסיקה שנתנה שיעורי ריתמיקה בגן של הנאשמת מזה שנים;

מר **אלברט צרפתי** (מעמוד 137), בעלה של הנאשמת ומסייע בעבודות תחזוקה בגן; גב' **איילה טורבין** (מעמוד 145) אם לשני ילדים שהיו בגן של הנאשמת משנת 2015 ועד סוף שנת הלימודים שלפני האירוע.

מר **מתניהו מגורי** (מעמוד 149) אב לשני בנות שהיו בגן של הנאשמת עד תום שנת הלימודים שלפני האירוע.

7. ביום 6.7.20 נשמעה עדת ההגנה נוספת, **גב' עמית מימוני**, נערה שסייעה בהתנדבות לנאשמת בגן בהיותה כבת 14.

במועד זה נשמעו גם סיכומי המאשימה, שהושלמו בכתב בשל קוצר הזמן.

8. ביום 28.7.20 נשמעו סיכומי ההגנה.

תמצית סיכומי המאשימה

9. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשמת על סמך עדות המתלוננת והראיות הנוספות התומכות במהימנותה.

10. ביחס למתלוננת נטען, כי זמן קצר לאחר האירוע המתלוננת התעמתה עם הנאשמת, הטיחה בה את הדברים ועזבה את המקום לתחנת המשטרה שם הגישה תלונה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

11. נטען, כי יריעת המחלוקת מצומצמת, שכן הנאשמת אינה חולקת על התרחשות האירוע עם הקטין-סירובו לשבת ולאכול, השלכת הצלחת על הרצפה, גערה בו, המכה על ידה של הנאשמת והוכחש מעשה התקיפה.
12. אין מחלוקת בין הצדדים שהאירוע בכתב האישום לא מתועד במצלמות הגן. ההקלטה מתחילה בשעה 09:13 ורואים שארוחת הבוקר החלה. מעדויות המתלוננת, הנאשמת ומצפייה בתיעוד ממצלמות האבטחה המסקנה המתבקשת היא, שהאירוע ארע בין השעה 08:45 לשעה 09:22. וכן, שהאירוע אינו מתועד במצלמות בין משום שהתרחש לפני תחילת התיעוד ובין משום קפיצות "חשודות" או "לא ברורות" בתיעוד, חלקן ארוכות מספיק.
13. המתלוננת, עולה ותיקה מארגנטינה, שעבדה כל חייה בתחום החינוך כגננת, מטפלת, ובתה סייעה לה למצוא את העבודה שהיתה קרובה לביתה. בין המתלוננת לנאשמת אין היכרות מוקדמת. לדברי המתלוננת הבחינה בדברים שאינם לרוחה כבר ביום הראשון, אך לא העירה והנאשמת היתה מרוצה מתפקודה לכן חזרה ביום השני. ביום השני התרחש האירוע שהמתלוננת לא יכלה להתעלם ממנו או להבליג עליו.
14. המתלוננת תיארה את הלך רוחה מיד לאחר האירוע. תיארה שהיתה בהלם והתקשתה להמשיך לתפקד.
15. המתלוננת התעמתה עם הנאשמת על האירוע תוך שהיא מדגימה בתנועות ידיים את האופן בו הנאשמת הכתה את הקטין. ההדגמה הנראית בסרטון ברורה. מדובר בעימות שנמשך כשלושים שניות ומתועד כולו במצלמה. אף שמדובר בתיעוד ללא קול הוא בעל משמעות ראייתית רבה. ניתן להתרשם בו מהלך רוחה של המתלוננת, מהאותנטיות של הדברים ומהסמיכות שלו לאירוע.
16. הנאשמת עצמה ניסתה להתכחש לעימות זה ובכך שיקרה, דבר המוסיף למשקלו.
17. המתלוננת עזבה את המקום ופנתה למשטרה. בזמן זה הנאשמת התקשרה אליה פעמיים והמתלוננת לא ענתה.
18. אמרות המתלוננת, לרבות בשלב העימות המשטרתי ובעדות בבית המשפט עקביות. המתלוננת עמדה על כך שלא ייתכן שלא פירשה נכון את האירוע והבהירה, שלא מדובר במכה אחת על פיו של ד', אלא במספר מכות.
19. במסגרת ריענון העדה במשרדי הפרקליטות, הוצג לה הקטע בסרטון בו היא מתעמתת עם הנאשמת. מדובר בקטע שלא הוצג לה בחקירה. נמסר, כי לא הוצגו למתלוננת קטעים אחרים ולכן בעת שעלתה על דוכן העדים המתלוננת לא ידעה, שהאירוע עצמו אינו מתועד במצלמות הגן. הדבר בא ידי ביטוי בעת החקירה הנגדית, כשהמתלוננת לא מבינה מדוע לא רואים את הדברים. העדה לא הצליחה להסביר את הפער בין עדותה ובין הנצפה בסרטון. ב"כ הנאשמת לא סיפר לעדה שמדובר בתיעוד חלקי. בכל זאת, תגובות העדה היו אותנטיות, ומצביעות על בטחונה הרב במה שראתה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

20. מאחר שמדובר בהתרחשות, שפרט לתקיפה גם הנאשמת מאשרת אותה, ברור שהסירטון לא שלם. לכן מיקום הדברים על ציר הזמן – מספר דקות לכאן או לכאן – אינו פוגם במשקל עדותה.
21. ההגנה תקפה את מהימנות המתלוננת, והציגה אותה כהוזה או מבולבלת והשחירה את פניה.
22. הטענה שהמתלוננת התקבלה לעבודה על סמך מצג שווא ותחינות לא הוכחה. גם הנאשמת אישרה, שהמתלוננת התנהלה בשיחת הריאיון בשקיפות ובכנות וסיפרה על עניינים פרטיים ועל מצבה המשפחתי, וכן שהיא נוטלת כדורי "קלונקס". ההגנה הגישה את עלון התרופה והפנתה לתופעות הלוואי. אין בדל ראיה לכך שאיזה מבין תופעות הלוואי היכו במתלוננת בעת האירוע, או ששיקול דעתה נפגם כתוצאה משימוש בתרופה. זאת, בפרט כשיריעת המחלוקת בנוגע לאירוע מצומצמת. הדברים נבחנו גם על ידי בית המשפט שקרא את תיקה הרפואי של העדה.
23. לא הובאה ראיה התומכת בקו ההגנה לפיו המתלוננת קינאה בנאשמת, דכאונית בשל נסיבות חייה ולכן רוצה להרע לאחרים. נהפוך הוא, המתלוננת "הפסידה" מקום עבודה קרוב לביתה.
24. פנייתה של ההגנה לעניינים שוליים, כגון הפרטים בדף ה"פייסבוק" של המתלוננת, מדוע יש לה כמה דפים, עניינים שלא משליכים על מהימנות.
25. בעת חקירתה הנגדית המתלוננת הכחישה שחייגה אל הנאשמת 21 פעמים. לעדה הוצג צילום מסך ממכשיר הטלפון שלו, תוך התחייבות להמציא תדפיס שיוגש בדרך המקובלת. הדבר לא נעשה ואין להסתמך על צילום המסך.
26. בעדות המתלוננת סימני אמת ותיארה דברים שהנאשמת מאשרת, כגון מידת הפתיחות והכנות בה נקטה בריאיון העבודה; העובדה שהרימה ילד שבכה והנאשמת אמרה לה לא לעשות זאת; ניגוב הידיים בשירותים עם נייר, דבר שאושר על ידי עדת ההגנה סילברמן; עדות המתלוננת לגבי הקטין א', הנתמכת בסירטון בו הוא נראה "כלוא" בפניה, דבר שהנאשמת מאשרת אך מעניקה פרשנות אחרת; טענת המתלוננת שהנאשמת הושיבה ילדים בכח אומתה בסירטון גם בנוגע לילד אחר וכך גם תגובת עדי ההגנה כשהוצג להם הסירטון; העדות לגבי שיחת הטלפון בין הנאשמת למתלוננת בסוף היום הראשון, באופן שאושר על ידי הנאשמת; המתלוננת תיארה בחקירתה את העימות עם הנאשמת בגן, כשבאותה עת לא ידעה שהדבר מתועד במצלמות. תיאורה תואם את התייעוד; התלונה המיידית.
27. ניסיונות ההגנה לייחס למתלוננת מניע פסול נכשל.
28. הנאשמת העמידה פני מופתעת כשהשוטרים הגיעו אל המקום וטענה שאיננה יודעת מדוע היא נחקרת; כן טענה שאיננה יודעת מדוע המתלוננת עזבה את הגן באמצע היום ואף טענה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

- שהתקשרה אל המתלוננת פעמיים כדי לברר זאת, אך היא לא ענתה. בנוסף, התעקשה שהמתלוננת לא התעמתה איתה בטרם עזבה.
29. כאשר הוצג לנאשמת בחקירה הסירטון ובו קטע העימות עם המתלוננת, הנאשמת מספרת את שארע במה שכונה על ידי המאשימה "רגע נדיר ויחיד של אמת" ותיארה, שהמתלוננת הטיחה בפניה במפגש מול הילדים שהיא "מקישה" על פיו של ד'. אך במסגרת עדותה הראשית שבה וטענה, שאיננה יודעת מדוע המתלוננת עזבה וחזרה על כך גם בחקירה הנגדית. כשהוצג לה הסירטון בחקירה הנגדית השיבה ש"אין לה מושג" מה המתלוננת אומרת לה, או מדוע עשתה את התנועה. כשהוטחה בה הסתירה בין עדותה לדבריה במשטרה, אישרה שייתכן שכך אמרה המתלוננת. גם לאחר שבית המשפט הבהיר לנאשמת, שניתנת לה ההזדמנות להסביר את הדברים, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לסתירות בעדות הנאשמת.
30. המאשימה מציינת, שהתנהגותה של הנאשמת ששלחה מיוזמתה לאחר האירוע הודעה לאמו של ד' בלבד, כדי שתצפה בו במצלמות, מעלה תהיה.
31. הנאשמת העידה, שבשל החשיבות שהיא מייחסת לשקיפות, קיימות מצלמות בגן ולהורים גישה אליהן. מסיבות שאינן ידועות למאשימה, האירוע אינו מתועד במצלמות והתיעוד ביום האירוע מתחיל בשעה 09:13. בנוסף, התיעוד אינו רציף ומלא וקיימות קפיצות בתיעוד. לדברי המתלוננת, הדבר נבע מתקלה טכנית שסודרה לאחר שבעלה הקדיש כשעה לתיקונה, וזאת לבקשתה. טענה זו נסתרה בעדות עד ההגנה, בעלה של הנאשמת, שהדגיש שבאותו היום הפעיל את המצלמות בשעה 08:00 ולא נגע בהן מאז וטען שהנאשמת גם לא ביקשה זאת ממנו. גם בעניין זה לא עלה בידי הנאשמת ליישב בין הסתירות.
32. על מנת לתמוך בטענה שלא היה אירוע של אלימות, הנאשמת טוענת, כי האירוע בארוחת הבוקר מתועד במצלמות. אך במסגרת החקירה הנגדית הוקרן הסירטון לנאשמת, אף בא כוחה ניסה לסייע, אך לא נמצא האירוע המוסכם בסירטון. הנאשמת ניסתה להתחמק ממתן תשובה בעניין זה ובסופו של דבר מסרה, לראשונה בבית המשפט, גרסה חדשה ולפיה אותו אירוע מוסכם לא מתועד בסירטון כי התרחש לפני שהחלו המצלמות לעבוד.
33. בהמשך מוסרת הסברים שונים, חדשים וסותרים, מדוע לא רואים אותה מושיבה את ד' לידה, ולאחר שבית המשפט מבהיר לנאשמת שמצופה ממנה להשיב לשאלה, מסרה, שהאירוע כולו התרחש לפני תחילת התיעוד.
34. הנאשמת מסרה גם גרסאות שונות ומתפתחות לגבי ההתרחשות עם ד' באירוע עצמו, בהתאם לראיות שהוטחו בפניה ולצורך טענתה, שהמתלוננת לא ראתה טוב, או פירשה את האירוע באופן מוטעה.
35. שקרי הנאשמת עולים כדי סיוע לראיות המאשימה, והדבר הוא למעלה מן הצורך שכן אין דרישת סיוע מן הדין במקרה זה. המאשימה מצביעה על שני "שקרים" במובנם המשפטי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

שלדעתה עומדים בכללי הדין: השקר בנוגע להתעמתות המתלוננת עימה בעת האירוע והשקר בנוגע לתיעוד האירוע במצלמות.

36. עדויות ההגנה שנשמעו בבית המשפט היו עדויות אופי ולא נמצאה בהם תרומה בפן הראייתי.

העדה סילברמן עבדה עם הנאשמת עובר לאירוע. במסגרת חקירתה הוצגו לה תרחישים שונים והעדה מסרה כי מעולם לא נחשפה לתרחישים כאלה והנאשמת נוהגת בעדינות ובמתינות כדרך קבע. משהוכח בראיות כי תרחישים אלה אירעו ביום האירוע, עדות העדה בלתי רלוונטית.

לעדה הוצג קטע מסירטון המתעד התנהגות ברוטאלית של הנאשמת ולדבריה היתה "בהלם".

העדה תמכה בטענת המתלוננת, שבשירותים לא היו מגבות אלא נייר.

העדה גרץ, עבדה עם הנאשמת במשך חצי שעה מדי שבוע. כשהוצג לה אותו קטע בסירטון היתה מופתעת מאד ואמרה שלא היתה עדה לדברים כאלה.

העד אלברט, בעלה של הנאשמת, אישר בבית המשפט שרוב הזמן לא היה ליד הנאשמת ולא ראה את האירוע ואף אישר, כי במהלך הקטע המתועד מארוחת הבוקר, נכח דקה אחת בלבד. העד גם אישר שהנאשמת צועקת על העובדות, ולדבריו צועקת על הילדים כמו כל גננת.

העדה טורבין נותרה בהלם מוחלט, על פי הבעת פניה, כאשר הוצג לה הקטע הנ"ל שבסירטון. תגובתה היתה חריפה והמאשימה מניחה, שלו ראתה את הסירטון לפני עדותה לא היתה מגיעה לבית המשפט.

תמצית סיכומי ההגנה

37. ב"כ הנאשמת עתר לזכות אותה ולו מחמת הספק. נטען, כי אין לבסס ממצאים על עדות המתלוננת ובעניין זה הועלו טענות בשני מישורים: עדות המתלוננת שנסתרה בעניינים רבים בעדויות ובראיות אחרות; למתלוננת סיבות או מניעים הקשורים ברקעה או במצבה הנפשי בעטיו העלילה על הנאשמת או דמיינה את האירוע.

נטען, כי גם אם אין לבית המשפט הסבר מה המניע לעלילה או לדמיון מצד המתלוננת, הנסיבות מקימות ספק.

38. נטען, כי התיק מבוסס על עדות יחידה בעייתית, ואין בראיות שהועלו לחיזוק כדי לכפר על כך.

39. בתלונתה המתלוננת תיארה מספר מקרי תקיפה ולא אחד. תלונתה נסתרה בראיות. מכל טענות המתלוננת נותרה הטענה שהנאשמת החזיקה את הילד ד' בשערות והיכתה אותו על פיו.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

40. עדות ההגנה סילברמן ומימון סתרו את טענת המתלוננת, כאילו הנאשמת אמרה לה שהיא "לא מסתדרת עם המטפלות הצעירות"; רואים בסרטונים שהילדים לא מתנהגים בשקט בלתי סביר והדבר עולה גם מהעדים הנוספים; הטענה שהנאשמת מנעה מהמתלוננת להרים, לחבק ולנשק את הילדים נסתרה בעדויות ההגנה והדבר נראה גם בסרטונים; נסתרה הטענה שלא היה נייר ניגוב בשירותים; נסתרה הטענה בדבר אחיזה בשערות והדבר אף מעולם לא הודגם על ידי המתלוננת.

41. התנהגותה הכללית של המתלוננת היתה תמוהה, ומלמדת על קשר לא חזק עם המציאות: פרצי צחוק בלתי נשלטים; המתלוננת פתחה 5 דפי "פייסבוק" שונים באף אחד מהם לא אזכרה שעבדה כגננת, מצד שני יש שם פרטים "מזוייפים" (נ/1). כפי שמשתקף מהתנהלותה של המתלוננת ב"פייסבוק" מדובר במי שנוטה ל"פאניקה מוסרית" בשל אירועי התקופה או רוצה להיות גיבורה;

מיד לאחר שעזבה את הגן הנאשמת ניסתה להתקשר אליה והיא לא ענתה. זו גם התנהגות מוזרה. מאידך, כארבעה חודשים לאחר מכן היא התקשרה לנאשמת 21 פעמים. המתלוננת הכחישה זאת אך הדבר הוכח במסמך נ/4, לגביו הועלתה לראשונה בסיכומים טענה לגבי אי קבילות שאותה יש לדחות.

בבית המשפט המתלוננת שינתה את גרסתה בנושאים שונים כגון מועד סיום לימודיה, מקום עבודתה הקודם.

טענה שלמדה על העבודה מפירסום של הנאשמת ב"פייסבוק" דבר שאנחנו יודעים שאיננו נכון.

טענה שהנאשמת דיברה בטלפון עם המורה למוזיקה שלא יודעת להגיע, טענה שהיא "הזויה".

התרופה "קלונקס" שהמתלוננת נוטלת בשנים האחרונות עלולה לגרום למחשבות אובדניות ותופעות לוואי קשות. היעדר אינדיקציה בתיק הרפואי של המתלוננת אין משמעו שהדבר איננו נכון.

נסיבות חייה של המתלוננת מצערות ומדובר באישה "אומללה" שאולי מקנאה בנאשמת ובהצלחתה.

42. בנוגע לאירוע עצמו במצלמות רואים שהמתלוננת עזבה את הגן בשעה 09:42. בחקירתה ציינה, שהדבר היה 10 דקות לפני שעזבה. בסרטונים זה לא מסתדר. המתלוננת עצמה על דוכן העדים צפתה בסרטונים 10 דקות ואף 30 דקות לפני עזיבתה ואין אירוע.

43. בעת הצפייה, המתלוננת מסרה שהאירוע היה אחרי השעה 09:13 "כי עדיין לא היו ירקות על הצלחת". אין לה הסבר כיצד המצלמות מספרות סיפור הפוך משלה, והמשיכה להפגין ביטחון שהאירוע היה ולא ייתכן שלא מצולם. יש לדחות את טענת המאשימה שאף

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

- שהמתלוננת אמרה שהאירוע היה אחרי, בעצם צריך להבין שהיה לפני. מדובר בטענה עובדתית הנטענת במקום העד. די בכך כדי להביא לזיכוי.
44. עדות אמו של ד' אינה תורמת לבירור האשמה.
45. הנאשמת אישרה שד' לא רצה לאכול וזרק את הצלחת. הכחישה שתקפה אותו. בגן מותקנות מצלמות עם גישה לאפליקציה להורים. מי שתוקף ילדים לא מתקין מצלמות.
46. אין חולק שתחילת הארוחה לא מתועדת במצלמות.
47. יש לדחות את טענת המאשימה שנאשמת הציגה גרסאות מתפתחות לגבי האירוע. אין התפתחות של הגרסה ומבחינת הנאשמת אכן לא התרחש אירוע דרמטי. היא באמת היתה נדהמת כשהשוטרים הגיעו אל המקום. גרסתה היא שהסבירה לילד איך מתנהגים בגן, ללא אלימות וכשהקטין ד' מרביץ, היא מונעת ממנו להמשיך להרביץ.
48. אין לייחס משקל לנסיבות עזיבת המתלוננת את המקום. בחקירה הראשונה הנאשמת היתה ממוקדת בילד ד' ובהלם מעצרה. היא לא זכרה את השניות בהן המתלוננת מצביעה על הפה שלה. כיוון שמבחינתה לא היה אירוע היא לא שחזרה את זה, וכשהראו לה את הסירטון – היא נזכרת.
49. חלק מהאירוע כן נראה בסירטון – לא רואים את הנאשמת מושיבה את דניאל אבל רואים את החלפת הצלחת.
50. הקטע בסירטון שבו הנאשמת אוחזת בילד א', לא מיוחסת לנאשמת עבירה בגין כך. בחקירה הנאשמת הסבירה ששטפו את הרצפה והילד רץ והיה עלול להיפגע לכן צעקה עליו. כשהקטע הוצג לעדים הוצגה רק התפיסה, בלי ההקשר של שטיפת הרצפה.
51. אין כל חשיבות לעניין הפעלת מצלמות האבטחה. אין רלוונטיות אם היא זכרה בדיוק מתי ביקשה מבעלה לתקן את המצלמה. אין טענה לחבלה במצלמות. לכן העניין שולי.
52. עדת ההגנה סילברמן בצפייה בסירטון של הארוחה לא ראתה דבר חריג. כך גם כשהציגו לה את הקטע בסירטון עם הילד א' וגם לגבי התפיסה בזמן השטיפה ברגע שהבינה את ההקשר, ומי הילד הסבירה שמדובר בילד "קשה".
53. מעדות העדה גרץ לגבי תפקודה הכללי של הנאשמת מבינים שאותו היום היה חריג. הגיעה סייעת לא מתפקדת, והנאשמת היתה צריכה לעשות הכל לבדה, כי הסייעת לא עשתה. היא היתה צריכה להרים את הילד כי הסייעת לא היתה שם. גם עדה זו לא התרגשה מהסירטון והסבירה שזה נועד למנוע מהילד ליפול בזמן השטיפה.
54. גם ההורים הנוספים העידו על יחס אוהב בגן. העדה טורבין אכן היתה "בהלם" כשצפתה בסירטון שבו הנאשמת אוחזת בילד א', מנקודת מבטה כאם. אך המאשימה לא טוענת שמדובר בעבירה פלילית, ומדובר ביום חריג בגן, כי בדרך כלל הסייעת היתה מחזיקה את הילדים.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

55. גם לדעת המאשימה לא כל מגע עם הקטין הוא תקיפה. לכן יש להניח לזכות הנאשמת שהמתלוננת פירשה לא נכון את האירוע ולא לקבוע על סמך עדותה הבעייתית שראתה תקיפה פלילית.
56. בסופו של דבר, באישום המיוחס לנאשמת אין כל היגיון: אין היגיון בתקיפת פעוט כשקיימות מצלמות; אין היגיון בביצוע עבירה בפני סייעת חדשה, ודווקא לא בפני עובדות וותיקות; אין היגיון שהנאשמת תסכן את עולמה הנפשי והכלכלי ותבצע עבירה כזו.

דיון והכרעה

57. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את העדויות שנשמעו במשפט ואת הראיות שהוגשו, לרבות צפייה בתיעוד העימות ובסרטונים ממצלמות הגן, לא נותר בלבי ספק סביר באשמתה של הנאשמת ומתחייבת המסקנה, שיש להרשיעה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

58. תמצית הדברים היא, שיש לקבל את עדותה הברורה, המשכנעת והחד משמעית של המתלוננת, אשר היתה עדת ראייה לאירוע.

עדות המתלוננת נתמכת בראיה, שהיא בעלת משקל מכריע, בדמות תיעוד ממצלמת הגן בו נראית המתלוננת מתעמתת עם הנאשמת ועוזבת את הגן. בקטע זה (זמן 09:42 במצלמה מספר 2, שתחילתו בסוף סרטון אחד וסופו בתחילת הסרטון הבא) הנאשמת מדגימה את פעולת התקיפה המיוחסת לנאשמת והיא ראויה אותנטית בעלת משקל סגולי עצמאי, הנוגע ישירות לליבת יריעת המחלוקת ומחזק את התלונה.

הנאשמת לא מסרה הסבר מניח את הדעת לקטע זה בסרטון, ודאי לא כזה הנוטל את עוקצו כראיה מפלילה משמעותית. גרסאות הנאשמת בנוגע לנסיבות עזיבת המתלוננת את הגן אינן עקביות, בלשון המעטה והתנהלותה בנושא זה בחקירה ובעת עדותה בבית המשפט מותירה רושם בלתי אמין ומיתמם.

לא מצאתי בסיס בראיות לטענות ולפיהן אין לבסס ממצאים על יסוד עדות המתלוננת. הטענות המייחסות למתלוננת, בד בבד, קיומו של מניע להפללה, ליקוי בבוחן המציאות, אישיות בעייתית, מצב רפואי נפשי רעוע אשר הובילו אותה לדמיין את האירוע, לחלופין

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

לטעות בפרשנותו, לחלופין להמציא את האירוע, הן טענות ללא אחיזה של ממש בראיות ולא מעוררות ספק כלשהו בעדותה.

ההתרשמות מהעדה, בבחינת הופעתה בבית המשפט, התנהלותה בחקירה, וכן "בזמן אמת" היא של עדה אמינה וישרה, שהמעשה האזרחי האחראי אותו עשתה – הגשת תלונה מיידית למשטרה – הוביל למתקפה על יושרה האישי ועל בריאותה הנפשית על ידי הנאשמת, וזאת עוד החל משלב החקירה, ומתוך מטרה לחפות על מעשה העבירה.

עדות הנאשמת הותירה רושם בלתי אמין בכל הנוגע ליריעת המחלוקת שבתיק. הנאשמת מסרה תשובות סותרות וחמקניות לשאלות ה"קשות" שבלבת המחלוקת והסבריה לראיות המפלילות היו לא עקביים ובלתי מספקים.

מרבית עדויות ההגנה היו בלתי רלוונטיות (לשלב זה של ההליך) ולא נגעו לליבת המחלוקת, קרי – מה התרחש בגן ביום האירוע. אם נמצאה באיזו מהן רלוונטיות לתיק, הרי שמדובר בעניינים שוליים, שאינם משליכים על ליבת הממצאים. אשר לעדות בעלה של הנאשמת, מר אלברט צרפתי, היה בעדותו אף להחליש את טענות ההגנה בעניינים מסויימים.

להלן נימוקיי בפירוט:

הגדרת יריעת המחלוקת

59. עיון בגרסאות המונחות בפניי כיום מלמד, כי בסופו של דבר יריעת המחלוקת בין הצדדים בנוגע להתרחשות באירוע עצמו **מצומצמת**.

60. המתלוננת העידה בנוגע לאירוע (מעמוד 20) ותיארה את הקושי של ד' שבכה כל הזמן. הנאשמת לא הרשתה לה להרים את ד' אלא רק לשים אותו בין הרגליים שלה. בזמן הארוחה הנאשמת אמרה שהוא יהיה לידה. הנאשמת לקחה לידה גם את "הילד השני שהוא טייל והיה לו קשה לשבת", והילד עמד בפניה שנתחמה בנאשמת עצמה ובארונית והשולחן כך שהילד לא יכול לצאת משם והוא לא יושב ליד השולחן (הדבר נראה בבירור בסרטון וראו גם בזמן 09:25:04 אז נראה הפעוט מנסה לעבור מאחורי הנאשמת לכיוון שאר הילדים, הנאשמת שולחת ידה לאחור ומושכת אותו בחזרה ובמקביל הפעוט השני מנסה לעבור ברווח הצר שבין השולחן לארונית).

"התחלנו לאכול ופתאום אני רואה שד' זורק את הצלחת שלו עם הירקות, ואז אני רואה את גברת שולי מחזיקה בשערות של ד', והיא התחילה ככה לתת לו מכות בפה [מדגימה] צעקה,

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

צעקה עליו והילד עוד בכה...אז היא אומרת מהר מהר לשטוף ידיים..." (עמוד 20 משורה 22);
 "זה היה ממש מכות בפה" (עמוד 21, שורה 20);
 "הוא זרק את הצלחת והוא נתן לה מכה, כאילו מכה של ילד שבכה, שהיה בקריזה" (עמוד 21 שורה 27).

61. בחינת הדברים מלמדת, כי הנאשמת מאשרת את כל האמור בהודעת המתלוננת, פרט לתקיפת הילד ד' במשיכה בשערותיו ובמכות על פיו. הדברים עולים בבירור מעדותה בבית המשפט וכן מאישורה בבית המשפט את אמרותיה השונות בשלב החקירה (על הפערים וההבדלים שבין אמרותיה השונות של הנאשמת, ראו להלן).
 הנאשמת מאשרת, שהילד הרבה לבכות והסבירה זאת בהתרשמותה הראשונית מבעיות מהן סבל וכן מכך שזה יומו השני בגן (ולמשל, בעמוד 82); הנאשמת אישרה שעמדה על כך שד' יהיה לידה ולא ליד הסייעת ולכן הרימה אותו והושיבה אותו לידה (עמוד 87); בהמשך טענה שהמתלוננת היא שהביאה את הקטין אליה, לבקשתה, כי היא "לא קמה מהמקום" (עמוד 108 שורה 15).
 בעת ארוחת הבוקר, ד' סירב לאכול וזרק את הצלחת מספר פעמים והיא הרימה את הצלחת ומספר פעמים ניסתה להחליף את תכולתה (עמוד 83, 87, עמוד 107).
 ד' נתן לה מכה בידה (ואף ניסה לנשוך אותה ביד ראו בעימות וכן עמוד 99).

62. המחלוקת נוגעת לתגובת הנאשמת ביחס לדברים אלה. כאמור, על פי עדות המתלוננת הנאשמת הגיבה בתקיפות כלפי ד' ואף תקפה אותו, לאחר שהשליך את הצלחת ונתן לנאשמת מכה על ידה, בכך שאחזה בשערות ראשו לאחר (וראו גם הדגמה בתיעוד החזותי בעימות) והיכתה אותו מספר פעמים על פיו.

לעומת זאת, גרסת הנאשמת היא, שהגיבה בהכלה, בעדינות בסבלנות ובתקשורת – חזרה והרימה את הצלחת שהושלכה על הריצפה, חזרה והחליפה את תכולתה, פנתה אליו והסבירה לו שכך לא מתנהגים, תוך שהיא מזיזה לו את היד בעדינות (ראו באמרות העדה במשטרה וכן, למשל, בעמוד 105 לעדות).

63. בנוסף, בסופו של דבר, **כיום** אין עוד מחלוקת שלא כל מהלך ארוחת הבוקר מתועד במצלמות הגן, וכי לפחות חלק מהאירוע המתמשך הקשור בקטין, **ששתי העדות מתארות אותו, אינו מתועד במצלמות הגן**.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

הנאשמת אמנם התקשתה מאד לומר את הדברים באופן מפורש בעדותה ובמסגרת החקירה הראשית אף הצהירה את ההיפך הגמור. בהמשך, אף ניסתה ככל יכולתה לקשור בין הנראה בתיעוד החזותי ובין גרסתה העובדתית לאירועים שהתרחשו. בשלב זה אף נרשמו התערבויות של ממש מצד בא כח הנאשמת שנחלץ לעזרתה של הנאשמת ואף השיב במקומה לשאלות התובע.

בסופו של דבר, הנאשמת אישרה שלא כל התיאור העובדתי שמסרה נראה בתיעוד החזותי הקיים וביחס לחלק מהתיאור שמסרה עמדה על כך שהוא אכן נצפה בסרטון. כפי שיובהר להלן, צפיה חוזרת ונישנת בסרטון עצמו מחייבת את המסקנה כי דין טענה זו של הנאשמת להידחות.

כל התנהלות הנאשמת בעניין זה, כפי שתפורט להלן הותירה רושם רע ובלתי אמין ופגעה מאד במהימנותה.

64. כאמור, בחקירתה הראשית עמדה הנאשמת על כך, שכל מהלך ארוחת הבוקר מתועד בתיעוד החזותי (עמוד 87 שורה 31 "הכל מתועד"; וכן ראו עמוד 89 שורה 7).

המדובר בטענה בלתי נכונה, שכן כפי שידוע היטב לנאשמת, והיא אף אישרה בסופו של דבר במסגרת החקירה הנגדית, תחילתו של הסרטון החזותי הראשון בשעה 09:13:42 וארוחת הבוקר כבר בעיצומה.

הנאשמת אישרה עובדה זו, בפליאה מעושה ומיתממת, כשהוקרן בפניה הסרטון במעמד החקירה הנגדית: ראו בעמוד 89 משורה 20 "אני לא רואה שיש תיעוד" של תחילת ארוחת הבוקר ועד 09:13:42 וטענה, שאיננה יודעת מה קרה; ראו גם בעמוד 90; וראו גם בהמשך: הנאשמת מסבירה, שאת תחילת ארוחת הבוקר לא רואים בסרטון ("הקטע של הישיבה של הילד לא רואים" עמוד 106 שורה 20) "זה היה בערך בתשע עשרה לתשע" ובמענה לשאלת בית המשפט ששלב ההושבה אינו מצולם: "בדיוק, נראה לי... זה חסר" (עמוד 108 משורה 28).

65. במהלך החקירה הנגדית נתבקשה הנאשמת לצפות בתיעוד החזותי הקיים מארוחת הבוקר ולהצביע על הקטע בו לשיטתה נראית בסרטון ההתנהלות עם הילד ד' שאותה תיארה (החל מעמוד 91). הסרטון הוקרן מתחילתו ועד לאחר סיום ארוחת הבוקר, מבלי שהנאשמת הפנתה לאירוע כלשהו ולא הצביעה על תמונה כלשהי בתיעוד.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

למרות זאת, במענה לשאלת ב"כ המאשימה בתום ההקרנה, עמדה על כך ש"רואים הכל פה" (עמוד 92 שורה 2) ולשאלת בית המשפט שצפה בסירטון יחד עם הנאשמת, והביע תמיכה על תשובתה, שעמדה בפער חזיתי לנצפה בסירטון, השיבה העדה (שלא אגב צפיה בסירטון): "אני רואה את עצמי עם הידיים על השולחן. אני רואה את עצמי בדיוק כמו שהייתי באותו יום, אני רואה בדיוק מה עשיתי, הרמתי את הצלחת פעם אחת ועוד פעם אחת אל השיש הקרוב לידי.....אני רואה את הידיים שלי מרימות את הצלחת, מניחות על השיש. זה אומר שהילד לא רצה לאכול והוא כנראה זרק את הצלחת. זאת הסיטואציה שהיתה".

לאור תשובתה של הנאשמת, הנאשמת התבקשה על ידי ב"כ המאשימה לצפות שוב בסירטון מתחילתו ולציין במדויק בשלב שבו לטענתה נראית ההתנהלות אותה תיארה בעדותה (החל מעמוד 93). גם בצפיה החוזרת לא עלה הדבר בידי הנאשמת.

יוער כבר כעת, לא בכדי התקשתה הנאשמת גם בצפייה חוזרת על דוכן העדים להפנות את ב"כ המאשימה ואת בית המשפט או לציין בפרוטוקול את נקודת הזמן שבה נראית ההתנהלות (המתמשכת כטענתה!!) שהיא עצמה תיארה בעדותה. הסיבה הפשוטה היא, שתיאור ההתנהלות כמתואר על ידי הנאשמת אינו נראה כלל בתיעוד החזותי הקיים. בית המשפט צפה בסירטון מספר פעמים במהלך המשפט ומספר רב של פעמים במהלך כתיבת הכרעת הדין ואין מנוס מן המסקנה, שאין כל קשר בין תיאור הנאשמת ובין הנראה בסירטון.

66. בשלב זה של החקירה הנגדית, אגב ההקרנה השניה (ואולי אף השלישית) של הסירטון, נרשמה התערבותו של ב"כ הנאשמת במהלך החקירה הנגדית, כשהוא משיב במקום הנאשמת לשאלה ומציין לפרוטוקול נקודת זמן 09:15:29, וראו גם שוב בעמוד 94, שאז הציע הסניגור גם נקודת זמן נוספת: 09:15:09. בתגובה להערת הסניגור (וההסתייגות שהביע ב"כ המאשימה, בצדק) אישרה הנאשמת את נקודת הזמן הזו. בפועל, בהקרנה החוזרת של הסירטון במעמד העדות, גם לאחר שחלפה השעה 09:17 הנאשמת ביקשה להמשיך ולצפות בסירטון והשיבה שהיא "לא בטוחה" שזה האירוע (עמוד 94 שורה 7). וראו בקשתו של ב"כ המאשימה, כאשר מוקרן התיעוד כבר מהשעה 09:22, "תגידי לי מתי את חושבת שזה האירוע" ועד שהסתיימה ארוחת הבוקר, הנאשמת חוזרת על נקודת הזמן שנמסרה על ידי בא כוחה ומפנה לתמונה הקודמת.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

בעת ההקרנה השלישית (ואולי אף הרביעית), הנאשמת מאשרת לבסוף את נקודת הזמן 09:15:29 שבה לטענתה ניתן להתרשם מההתנהלות עם הילד ד' ושה היא נראית לדבריה מרימה צלחת ומניחה אותה "על השיש".

67. בהמשך החקירה הנגדית, הנאשמת אימצה את דבריה בחקירה במשטרה, שבתגובה להתנהגותו של ד', היא נתנה לו לשתות, ניסתה להרגיע אותו, ושמגעה איתו היה "עדין" (ראו בעמוד 99; וראו בת/2 משורה 103, משורה 149)

בנוסף, לשאלת ב"כ המאשימה לגבי גרסה שהופיעה לראשונה בשלב העימות, ולפיה הילד ד' אף ניסה לנשוך אותה בידה, השיבה הנאשמת: "זה דבר בנלי... שאם נניח ילד קצת קשה לו, הוא לא רוצה לשתות ולא רוצה זה ולא רוצה פה והיד שלי לידו, יכול להיות שהוא באמת לקח אותה וניסה לנשוך ואני בהיסח הדעת אפילו הורדתי ולא זכרתי בכלל, וזה יכול להיות" (עמוד 99, משורה 28).

68. כאמור, בית המשפט חזר וצפה בסירטונים מארוחת הבוקר, והתעכב במיוחד על שתי נקודות הזמן המוצעות על ידי ההגנה כתמיכה לעדות הנאשמת - 09:15:09 ו-09:15:29. לא דוברים ולא יער. בשני קטעי זמן אלה לא נראה בשום אופן התיאור אותו תיארה הנאשמת עצמה בעדותה. לאורך כל התייעוד הקיים של ארוחת הבוקר, הנאשמת לא נראית מתכופפת ולו פעם אחת, ולא מרימה צלחת שנוזקה על הרצפה ולו פעם אחת (ודאי שלא כמה וכמה פעמים, כפי שהעידה). הנאשמת לא נראית מחליפה את תכולת הצלחת כפי שהעידה. המתלוננת היא היחידה המחזיקה בידיה קופסאות עם דברי מזון והיא זו המחלקת אותן בצלחות הילדים. הפעוט ד' נראה בסירטון בחלקו - נראית ידו הימנית מונחת על השולחן ונראות קצוות שערותיו מבצבצות מעל לארונית. ניתן אף להבחין בצלחת האוכל כשהיא מונחת על השולחן לפניו.

בזמן 09:15:29 נראית הנאשמת מניחה על הארונית שלצדה צלחת שאותה היא מרימה **מהשולחן**. פעולה זו נעשתה ללא כל תקשורת, הפניית מבט או דיבור עם הילד ד'.

למעשה, לאורך כל התייעוד החזותי, הנאשמת לא נראית בתקשורת עם הילד ד'. תיאורה של הנאשמת בדבר הרעפת תשומת לב, קשר עין, הסברים ונסיונות הרגעה נראה כהיפך הגמור מהנצפה בסירטון. אף לא נראית תגובה להתנהגות חריגה כגון השלכה חוזרת ונשנית של מזון ושל צלחות, הכאת הנאשמת בידה או ניסיון נשיכה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

הנאשמת נראית כשהיא משוחחת בטלפון, או מתכתבת בטלפון (בדיוק כפי שהעידה המתלוננת), מחליפה דברים עם בעלה בתנועות ידיים חדות, מחלקת הוראות למתלוננת, גם זאת בתנועות יד חדות.

בנוסף, לאורך כל התיעוד של ארוחת הבוקר, לא נראות כלל כוסות על השולחנות ואין מזיגת משקה לאף אחד מהילדים, **באף אחד מהשולחנות** (וראו לדוגמא גם בת/2 שורה 111 "אז אמרתי ננסה פטל"). הכוס היחידה הנראית בתיעוד היא ספל גדול ממנו הנאשמת לוגמת מעת לעת, ומניחה אותו על הארונית מעל לראשו של ד'.

למעשה, לאורך כל סירטון ארוחת הבוקר ועד שלב מאוחר יותר (שבו נראית הנאשמת לראשונה קמה מכסאה, תוך שהיא מרימה ילד ממקומו בגסות וגוררת אותו – פשוטו כמשמעו - לחדר השירותים – 09:27:26 – הנאשמת לא קמה מכיסאה כלל).

גם במקטע הזמן הנוסף אליו הפנה ב"כ הנאשמת 09:15:09 לא נראה התיאור הנטען. הנאשמת נראית שם כשהיא מפנה את גופה (תוך כדי ישיבה) הצידה, אל המקום שבו **עומד** באותו שלב הילד (ובעניין זה הנאשמת אישרה את עדות המתלוננת, שהילד א' הושם באותה פינה, ללא כסא בעת שכל שאר הילדים ישובים לארוחה, ובאופן שהוא איננו יכול לצאת מאותה פינה). בשלב זה לא נראית כל התייחסות מצד הנאשמת למתרחש ליד השולחן, ואין כל התייחסות לילד ד' שישב באותה עת לימינה (עם הגב לארונית) וקצות שערותיו נראות היטב בתמונה. נראה, כי נקודת זמן זו מתייחסת דווקא לקטע אחר בעדות הנאשמת לגבי הקטין א': "נורא חשוב לי שהוא יהיה לידי ואני מאכילה אותו, אפילו בעמידה" (עמוד 110 שורה 3) ואין קשר בינה ובין האירוע עם הקטין ד'.

לא בכדי לא חזר ב"כ הנאשמת והפנה מפורשות לנקודת זמן בסירטון התומכת בעדות הנאשמת לגבי ההתרחשות בארוחת הבוקר, ונושא זה – שהוא בליבת המחלוקת – טושטש בסיכומיו. המסקנה הברורה והחד משמעית היא – שאין בתיעוד החזותי מארוחת הבוקר תמיכה כלשהי לעדות הנאשמת, שכזכור הצהירה בתחילת עדותה, ש"הכל מוסרט". ויובהר, אין מדובר רק באותו שלב ראשוני של ההתכנסות לארוחה והושבת הילד ד' ליד הנאשמת אלא **ההתנהלות הנמשכת כולה** כפי שהיא מתארת אותה אינה קיימת.

69. במצב דברים זה, טענות ההגנה שכוונו לקעקע את מהימנות המתלוננת על דוכן העדים, כאשר הוצגו לה סירטונים מארוחת הבוקר והאירוע אינו נראה בהן, דינן להידחות. העדה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

צפתה בסירטונים (לראשונה בעת חקירתה הנגדית, שכן אלה לא הוצגו לה בחקירה), זיהתה את ההתרחשות הכללית והתפלגה שהאירוע עליו העידה אינו מתועד. למתלוננת לא היה הסבר לכך מלבד פליאה רבה. הוטח בה בחקירה הנגדית: "אז איך מה שאת מתארת פשוט לא קיים?" (עמוד 38, שורה 8); ראו גם עמוד 40 שורה 15; עמוד 43 משורה 12 "כי זה לא היה...לא היה ולא נברא". אלא שתגובות העדה מתיישרות היטב עם עדות הנאשמת. כמו הנאשמת, גם העדה חיפשה לשווא במהלך הצפייה את האירוע, שלדעת שתייהן **התרחש** והמחלוקת לגבי פרטיו, כאמור, מצומצמת. שתי העדות מתקשות מאד בכך על דוכן העדים, ולא בכדי. אלא שבעוד פליאתה של המתלוננת אותנטית וראשונית, פליאתה של הנאשמת מעושה ומיתממת.

70. שתי העדות העלו הצעות אפשריות להיעדרו של התיעוד המלא של האירוע מהסירטונים, והנאשמת, כאמור, מציעה בסופו של דבר את האפשרות שחלקו התרחש לפני תחילת התיעוד (כלומר, לפני השעה 09:13, שאז נראית ארוחת הבוקר בעיצומה, כאשר לדבריה הארוחה החלה בערך בשעה 08:50). המתלוננת מציעה דווקא, שהאירוע התרחש אחרי תחילת התיעוד בשעה 09:13 ומסבירה את מהלך הארוחה – שקודם היו פרוסות לחם בצלחות ורק לאחר מכן ירקות (עמוד 42) ומכאן פליאתה שהוא אינו נראה בתיעוד.

המאשימה מפנה בעניין זה סיכומיה לשתי האפשרויות: לאפשרות כי האירוע התרחש לפני תחילת התיעוד (אפשרות שכאמור הועלתה גם על ידי הנאשמת עצמה) וכן מפנה לאפשרות נוספת, שהאירוע התרחש בקטעי ה"קפיצות" בתיעוד הקיים, שלעיתים נמשכות שניות בודדות **ולעיתים דקה ואף יותר** (ראו דוגמאות מובהקות לקפיצות בזמנים 09:15:18-09:15:26; 09:17:42-09:17:23; 09:18:36-09:18:07; 09:19:15-09:19:05; 09:19:40-09:20:11; וראו גם בזמן 09:22:22-09:21:05 קפיצה ארוכה במיוחד בסופה אף ניתן להתרשם משפת הגוף של המתלוננת שהיו חילופי דברים לא נעימים בינה ובין הנאשמת).

יובהר, כי אין בפניי הסבר לאותן "קפיצות" ואף שכונו על ידי המאשימה "חשודות" אין בפניי כל ראיה או טענה, כי נעשתה חבלה מכוונת בתיעוד. אך הצעת המתלוננת והסבריה למיקום האירוע ברצף הזמן הוא בהחלט **אפשרי** לאור האמור לעיל.

כך או כך, לאור יריעת המחלוקת כמתואר לעיל וההסכמה בין המתלוננת ובין הנאשמת שהתנהלות **לא רגילה עם הילד ד' ארעה בארוחת הבוקר** והממצא שלפיו גם הנטען על ידי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

הנאשמת אינו נראה בסירטונים הקיימים (וקיימת לפחות הסכמה חלקית לכך גם מצידה), הרי שלא נחוצה הכרעה פוזיטיבית בשאלה האם ההתרחשות כולה הסתיימה לפני השעה 09:13 או שהיא חסרה בשל אותן קפיצות בתיעוד בחלק שלאחר 09:13.

71. כאמור, טענות שהוטחו במתלוננת במסגרת חקירתה הנגדית, שהאירוע אינו נראה כיוון שלא התרחש, אינן מתיישבות עם גרסת הנאשמת עצמה ועם ממצאי העובדה הברורים. ואולם, משהוטחו הטענות ובית המשפט התרשם מתגובת המתלוננת אליהן, ההתרשמות היא מתגובות אמינות ואותנטיות, של מי שבטוחה לחלוטין באמיתות עדותה.

72. לסיכום קטע זה, כעולה גם מאמרות הנאשמת, אין מחלוקת כיום, כי במהלך ארוחת הבוקר, הקטין ד' סירב לאכול, השליך צלחתו על הרצפה (לפחות פעם אחת) ואף היכה את הנאשמת בידה. המחלוקת היא, האם בתגובה לכל אלה, תקפה הנאשמת את הקטין בכך שהיכתה אותו במספר מכות על פיו?

התשתית הראייתית והתרשמות בית המשפט ממנה מחייבת להשיב על שאלה זו בחיוב, מעבר לכל ספק סביר.

תיעוד עזיבת המתלוננת את הגן

73. הראיה המהווה עוגן מרכזי התומך בעדות המתלוננת היא תיעוד עזיבת המתלוננת את הגן, הנצפה ממצלמות הגן מדקה 09:42 (תחילתה בסוף הסירטון הקודם והמשכה בתחילת הסירטון הבא ברצף הסירטונים).

74. במקטע זה נראית המתלוננת עומדת במרכז החדר, וילדי הגן ישובים על כיסאות מסביב. הנאשמת יושבת מחוץ לתמונה, בצד ימין. המתלוננת פונה אל הנאשמת בדברים, תוך שהיא מתקרבת אל הקטין ד' היושב בשורה בגבו למצלמה. תוך כדי דיבור המתלוננת מבצעת תנועה של מכות בכף יד פתוחה על גבי פיה, מספר פעמים. לאחר מכן נמשכים חילופי דברים קצרים, המתלוננת מרימה את שתי ידיה כמסמנת "עצירה", מסתובבת לאחור, ניגשת אל המבואה, מרימה תיק ויוצאת החוצה מבעד לדלת הכניסה. הנאשמת נראית מיד כשהיא מדדה-רצה אחרי המתלוננת החוצה וכעבור זמן קצר מאד חוזרת פנימה, אל החדר נכנסת מטפלת אחרת שלא נראתה עד כה (ונראה שהיא מחליפה דברים בלתי נעימים עם הנאשמת, ושפת גופה משדרת חוסר שביעות רצון) וכן נכנסת בעליות אישה, שמתחילה פעילות מוסיקלית עם הילדים (אין מדובר בעדה גרץ).

75. התנועה של מתן מכות בכף יד פתוחה על הפה הנראית בסירטון היא תנועה ייחודית ומובחנת, וברור שנעשתה באופן מכוון ולא בהיסח הדעת או במקרה. התנועה **תואמת באופן**

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

מלא ומדויק את תיאור מעשה התקיפה כפי שנמסר על ידי העדה זמן קצר לאחר מכן, בעת הגשת התלונה במשטרה. התנועה תואמת באופן מלא גם את ההדגמה ואת התיאור כפי שתועדו בעימות (ת/א1). המתלוננת מתועדת שם כשהיא מדגימה אחיזת ראשו של הילד בשערותיו לאחר, ומתן מכות על פיו בכף יד פתוחה. תיאור הסצנה בעדותה הראשית (עמוד 21 משורה 7).

76. מהראיות שהובאו בפניי עולה, כי בשלב החקירה (ולמעשה עד לריענון העדה במשרדי הפרקליטות, עובר לעדותה, ראו בעמוד 22 לפרוטוקול), העדה לא ידעה על קיומו של תיעוד חזותי והוא גם לא הוצג לה בחקירה. העדה גם לא ידעה על קיומו של תיעוד חזותי "בזמן אמת" (ראו עמוד 33 לפרוטוקול).

המדובר, איפוא, בתיעוד של המתלוננת, המטיחה את מעשה התקיפה בנאשמת בסמיכות רבה מאד למעשה, עוד ב"זירת האירוע", באופן ספונטני ומבלי שהיא יודעת כי היא מתועדת. ערכו הראייתי של תיעוד זה רב ותמיכתו במהימנות המתלוננת משמעותית.

77. כאן המקום לציין, את הערתו המוצדקת של ב"כ הנאשמת בנוגע להליך של הצגת הסירטון לעדה בעת הכנתה לעדות במשרדי הפרקליטות. נוכח הסכמת הצדדים כי הסירטון לא הוצג לעדה בחקירתה, אכן לא היה מקום להציג לעדה את הסירטון בפגישת ההכנה. פעולה זו מהווה, למעשה, השלמת חקירה מאוחרת, על כל המשתמע מכך. בנסיבות מסוימות פעולה שכזו עלולה להוביל לגריעה ממשקל העדות ואף לקביעה בדבר פגיעה בהגנת הנאשם.

במקרה שבפניי, לא התרשמתי כי יש בכך לפגום ממשקל העדות בפועל (ויובהר, כי "אלמנט ההפתעה" בנוגע ליתר הסירטונים לא נפגע, שכן אלה לא הוצגו לעדה בפגישת ההכנה) והדבר אף לא נטען במפגיע על ידי הנאשמת (ראו הערת ב"כ הנאשמת לפרוטוקול עמוד 22 שורה 30 וכן בעמוד 33) והיא אף נזנחה בסיכומים.

78. משקלו של התיעוד המתואר לעיל מסירטון מצלמות הגן, ומשמעות התיעוד להוכחת אשמתה של הנאשמת, מתעצם עוד יותר בבחינת תגובת הנאשמת בחקירתה ובעדותה לאותו תיעוד ובבחינת אמרותיה השונות בשאלה מדוע עזבה המתלוננת את הגן סמוך לאחר תחילת יום העבודה.

כפי שיוצג להלן, מדובר בתגובות משתנות, מתפתחות וחמקניות, שאינן מתיישבות לא עם השכל הישר והיגיון הדברים ולא עם התיעוד הברור.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

בסופו של דבר, בבחינת כלל העדויות אל מול תיעוד זה ותגובותיה הבלתי מהימנות של הנאשמת ביחס אליו, ראיה זו מהווה ראיה מכרעת המסירה כל ספק מראיות המאשימה.

להלן פירוט הדברים:

79. **בעדותה הראשית** הנאשמת העידה, שהמתלוננת עזבה בצורה פתאומית "אני הייתי המומה, לא ידעתי מה קרה לה, מה הסיבה. לא יודעת." לשאלת בא כוחה מה אמרה המתלוננת השיבה: "לא יודעת מה היא אמרה. אני לא יודעת מה קרה לה..." (עמוד 83, משורה 27; ראו גם בעמוד 101).

80. בעת הצגת הסירטון לנאשמת **בחקירה הנגדית** נתבקשה להתייחס לדברים והשיבה: "אני לא יודעת מה היא אומרת לי... או שהיא אמרה... אני לא יכולה להיות כאן" (עמוד 101 משורה 30) לשאלה למה המתלוננת עושה תנועת יד על הפה, הנאשמת משיבה "אין לי מושג" ובהמשך: "זה מה שאמרתי לה פה, אני לא יודעת על מה את מדברת... והיא פשוט לוקחת את התיק והולכת" (עמוד 102 משורה 13).

הנאשמת התבקשה להסביר את דבריה בחקירה במשטרה, שם קשרה בין הנראה בסירטון שהוצג לה ובין התלונה (קרי, טענת המתלוננת שהיא הכתה את הילד ד' על פיו), ותגובתה לכך היתה: "בסדר".

ובהמשך: "מה שהיא אמרה יכול להיות שזה מה שהיא אמרה. היא אמרה לי שמה שקרה בעצם שעשיתי לד' ככה 3 פעמים וזהו"; "יכול להיות שהיא אמרה תשמעי (בפניה לבית המשפט, ע.ח.), זה מתועד. זה מתועד. רואים מה היא עשתה, אחת שתיים שלוש והלכה. ואז לא הבנתי כאילו מה, לא הבנתי מה, מה בדיוק היא רוצה" (עמוד 102 משורה 24).

כלומר, הנאשמת מאשרת בשלב זה, שכן ידעה מה המתלוננת אומרת לה וכן ידעה מדוע היא עוזבת את המקום והבינה גם בזמן אמת, וגם בחקירה את הקשר שבין עזיבת המתלוננת את הגן והתלונה (גם אם מכחישה את המיוחס לה).

עולה, כי גם בעניין זה (בדומה לשאלת התיעוד של ארוחת הבוקר), מתברר כי גרסתה של הנאשמת בחקירה הנגדית לפיה היא "לא יודעת" למה המתלוננת עזבה או מה אמרה לה, גרסה שממשיכה לדבוק בה גם בתחילת החקירה הנגדית, איננה גרסת אמת. בהמשך החקירה הנגדית הנאשמת "מגוונת" את הגרסה ומשנה אותה נוכח הנצפה בסירטון ועימותה עם דבריה בחקירה במשטרה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

81. בהמשך לכך, הציע ב"כ המאשימה לנאשמת, שבעת חקירתה הראשונה, בטרם ידעה שקיים בידי המשטרה תיעוד של מעמד עזיבת המתלוננת את הגן, טענה באופן חוזר ונשנה שהיא לא יודעת למה המתלוננת עזבה; שלא היה ביניהן עימות אישי ואף הכחישה במפגיע את טענת המתלוננת שהתעמתה איתה בנוגע לאירוע עם ד' לפני שעזבה. לעומת זאת, בחקירה השנייה כשמוטח בה התיעוד היא משנה מגרסתה ומאשרת את דבר העימות ואת תוכנו (עמוד 103 משורה 9). הנאשמת התבקשה להסביר את השינוי בגרסתה, אך לא מסרה הסבר ("זה אומר שעשיתי את זה?") כן חזרה על עמדתה המקורית, שאכן איננה יודעת מדוע המתלוננת עזבה את הגן (עמוד 104 משורה 2).

הנאשמת לא מסרה הסבר לשינוי בגרסה, גם לאחר שבית המשפט הסביר לה, שניתנת לה ההזדמנות בשלב זה לתת הסבר לסתירות לכאורה בין שתי ההודעות שלה. הנאשמת משיבה: "אני זוכרת שהיא באה, היא בעצם יצאה מהמטבח ועשתה לי, אני לא יודעת מה זה, ועשית ככה ויצאה. ואני הייתי המומה, אני לא ידעתי על מה, מה היא רוצה בכלל, מי נגד מי בכלל. והתיעוד הראשון יכול מאד להיות שלא, פרח מראשי או משהו, לא יודעת. ועובדה המצלמות עבדו" (עמוד 4 משורה 29).

אין בפי הנאשמת הסבר לשינויים בגרסתה בשלב החקירה ולא לפער שבין גרסתה ובין התיעוד החזותי הברור.

הטענה החלופית, שהדבר "פרח מראשה" איננה מתקבלת על הדעת כלל לאור המחזה הדרמטי הנראה בסרטון, שגם הנאשמת עצמה הגיבה לו מיד ובאופן ברור (הנאשמת נראית פונה בריצה ויוצאת מהחדר החוצה, ודי בצפיה בכך, בעיקר על רקע סגנון ואופן התנועתיות של הנאשמת בשאר התיעוד, כדי להתרשם שאין מדובר במעמד ש"פרח מזכרונה" של הנאשמת בתוך שעות ספורות).

וראו אמרות הנאשמת בעניין זה בחקירותיה במשטרה:

82. בחקירה הראשונה מיום האירוע 3.10.18 בשעה 13:43 (ת/2):

הנאשמת מסרה שהמתלוננת לקחה את התיק בזעף ועזבה באמצע הבוקר והיא לא יודעת למה עשתה זאת "היא יצאה מהמטבח אחרי ששטפה כלים והסתכלה עלי ואמרה לי אני מצטערת אני לא יכולה להיות כאן והלכה" (שורה 89) היא לא יודעת מה הסיבה "רציתי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

לברר התקשרתי אליה כמה פעמים והיא לא ענתה לי" (שורה 92) ועמדה על כך שלא היה איתה עימות איתי (שורה 103) וכשמוטחים בה דברי המתלוננת שהתעמתה על תקיפת הילד ד' הכחישה את הדבר "מה פתאום לא דיברתי איתה על זה ולא אמרתי לה שום דבר בנושא רק לפני שהיא הלכה היא אמרה לי לא זוכרת מה אמרה היא הלכה בזעף" (שורה 208) ומציעה שהמתלוננת שיקרה כי יש "בעיה נפשית".
בחקירה השניה מיום 7.10.18 מוצג בפני הנאשמת הקטע הרלוונטי מהסירטון. הנאשמת מגיבה לדברים (ת/3 משורה 104):

"פה גלדיס מראה לי בידה שכאילו אני מניחה את כף ידי ומקישת על פיו של דניאל. הכוונה לסיטואציה שהיתה לפני כן בארוחת הבוקר. פתאום היא החליטה לומר לי את זה מול הילדים במפגש ולהסתלק. לקחה את התיק והלכה..."

83. כאמור לעיל, אין דרך ליישב את הפער בין שתי אמרות הנאשמת. באמרה הראשונה, שעות ספורות לאחר האירוע, ובטרם הצגת התיעוד החזותי, הנאשמת מכחישה במפגיע כל עימות או שיחה עם המתלוננת בנוגע לאירוע נטען שהתרחש עם הילד ד' בארוחת הבוקר. באמרה השניה, מספר ימים לאחר מכן ולאחר צפייה בתיעוד החזותי, הנאשמת יודעת להסביר באופן ברור ומדויק מה אמרה לה המתלוננת בטרם עזיבתה, לקשור את תנועות המתלוננת לאירוע הנטען תוך ציון שמדובר בסיטואציה שהיתה לפני כן בארוחת הבוקר.

84. מעבר לפער שבין שתי האמרות, ובין שתיהן ברור שעדיפה האמרה השניה התואמת את הדברים הברורים הנראים בסירטון ותואמת את השכל הישר וההיגיון הבריא, בחירתה של הנאשמת לשוב ולהתכחש לדברים בחקירתה הראשית ואז לשוב ולהיאלץ להודות בהם בצפייה (חוזרת) בסירטון בחקירה הנגדית מעיבה מאד על מהימנותה.

85. לסיכום עניין מתחייבת הקביעה, כי הנאשמת ידעה היטב, כבר בזמן אמת, כי המתלוננת מאשימה אותה בתקיפת הילד ד'. מעשה ההטחה הברור והמפורש מתועד היטב והוא לא נעשה בהיסח הדעת או באופן צדדי ומובלע. הנאשמת גם מגיבה מיד לעזיבת המתלוננת את המקום והיא נראית רצה אחריה החוצה. הנאשמת עוכבה לחקירה שעות ספורות לאחר מכן ולא ניתן לקבל את טענתה החלופית הדחוקה בשלהי חקירתה הנגדית, שהדבר "פרח מראשה". הנאשמת ידעה בדיוק מדוע היא מעוכבת לחקירה, והבינה בדיוק את פשר אזהרה בחקירתה עוד באותו היום.

טענתה של הנאשמת בהקשר זה היא מיתממת, וניסיונה להרחיק את עצמה מהאירוע שהוטח בה "בזמן אמת" מעיב על מהימנותה.

מהימנות המתלוננת

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

86. הנאשמת תוקפת את מהימנות המתלוננת בהיבטים שונים. לצורך כך הועלו טענות בנוגע לרקעה האישי והרפואי של המתלוננת. טענות אלה הועלו על ידי הנאשמת מתחילת החקירה והן פותחו עוד במהלך המשפט.

ייאמר כבר כעת, כל הטענות שנועדו לפקפק ביציבותה הנפשית של המתלוננת או לבסס מניע להפללה הנטוע באישיותה ובנסיבות חייה של המתלוננת הן חסרות כל בסיס ראייתי ומנוגדות ממש להתרשמות הישירה והבלתי אמצעית מהמתלוננת עצמה.

87. אין מחלוקת, כי המתלוננת נוטלת מזה מספר שנים "קלונקס" לטיפול נוגד חרדה ובשל בעיות בשינה. למעשה, הדבר נמצא בידיעת הנאשמת עוד משיחת הטלפון המקדימה בין השניים וגם הנאשמת עצמה לא ייחסה לעובדה בנאלית זו כל חשיבות (עמוד 79).

באותה שיחה, המתלוננת גם שיתפה את הנאשמת בנסיבות גירושיה וקשייה מאז.

88. מטעם ההגנה הוגש כראיה 2/ עלון לצרכן של התרופה כחיוק לטענות אלה. הדבר משולל יסוד. כזכור, לבקשת ב"כ הנאשמת בית המשפט קיבל לידיו את מלוא התיק הרפואי של המתלוננת וקרא אותו ולא נמצא בו דבר חריג שיש בו רלוונטיות לתיק או שאינו מתיישב כהלכה עם עדות המתלוננת. האפשרות המוצעת, כי כל נטילת תרופה מקימה מני ובי ספק ביחס להתקיימות איזה מבין תופעות הלוואי המתועדות בעלון לצרכן, גם ללא כל אינדיקציה רפואית אחרת, היא טענה מרחיקת לכת ממש.

הרבה למעלה מן הצורך, איפוא, יצויין כי הזיות, דמיונות או פגיעה בבוחן המציאות אינן מן התופעות המתועדות בנ/2.

89. כך גם בנוגע לנסיבות חייה של המתלוננת שהוצע שהביאו אותה לקנא בנאשמת ובהצלחתה ולבדות מלבה תלונה כדי להרע לה. לשם כך גויס לשם ההשוואה גם "משפט שלמה" העתיק בשלב הסיכומים. המדובר בהשערה נטולת כל בסיס ראייתי, שאינה מתיישבת עם נסיבות הגשת התלונה, עם הראיות הנוספות שבתיק ועם ההתרשמות הבלתי אמצעית מהמתלוננת. לא זו בלבד, המתלוננת העידה כי נזקקה לפרנסה. עזיבת הגן בנסיבות שהובאו לעיל והגשת התלונה המיידית אינן מתיישבות כלל עם האינטרס הכלכלי של המתלוננת ובהיעדר ראיה ברורה ומפורשת למניע לעלילה כלפי הנאשמת הציפייה כי בית המשפט יפקפק במהימנות התלונה בשל גירושיה של המתלוננת לפני אי אלו שנים, שמא היא מקנאה בחיי הנישואין של הנאשמת, תמוהה עד מאד.

90. ב"כ הנאשמת הפנה לפרטים מחשבונות "פייסבוק" של המתלוננת, ואף הגיש כראיה נוספת תיעוד מדף הרשמה של המתלוננת באתר היכריות. לאחר בחינת הדברים אין מנוס מהמסקנה, כי מדובר, בכל הכבוד, בעיסוק בזוטות ממש.

אין בזוטות אלה כדי להשליך כהוא זה על הערכת מהימנות התלונה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

91. בשלהי חקירתה של המתלוננת נטען כלפיה כי יצרה קשר טלפוני עם הנאשמת חודשים לאחר האירוע והתקשרה אליה 21 פעמים. המתלוננת הכחישה את הדבר. הוצג לה צילום מסך ממכשיר הטלפון של הנאשמת, תוך שב"כ הנאשמת הודיע שיגיש "תדפיס". אף נרשמה התנגדות המאשימה "לא רק תדפיס, להוכיח איכשהו" ונרשמה הערת בית המשפט "אדוני יגיש את זה עם מה שצריך כדין" (עמוד 62).

בסופו של דבר הוגש אותו צילום מסך בלבד בעת עדותה הראשית של הנאשמת נ/4 ולא תדפיס ערוך כדין כנדרש וכפי שהוצהר, חרף הכחשת אמיתות התוכן בחקירת המתלוננת. עם זאת, יצויין, כי לא נרשמה התנגדות התובע בעת ההגשה בפועל.

מכל מקום, עיון במסמך נ/4 כפשוטו, אינו מאפשר להסיק את הנטען ממנו. התאריך 1.2.19 12: 18 (שהוא יום ו' בשבוע) המופיע בראש העמוד המצולם איננו תאריך ביומן השיחות ולא יכול להיות מועד ההתקשרויות המיוחס למתלוננת על ידי הנאשמת (עמוד 84, שורה 16). בית המשפט אינו יודע מידע שיפוטית מה מציין אותו תאריך והדבר אף לא הוסבר או הוכח, אך ניתן לראות בבירור, כי תחת הכותרת "יומני השיחות" ההתקשרויות המיוחסות מתועדות ב"יום ג' 17: 56" ללא תאריך מדויק.

מעבר לכך, בית המשפט אינו יכול לקבוע ממצא או להסיק מסקנה כלשהי, מקום בו הדבר לא הוכח בפניו. לא בכדי נקבעו בדין ובפסיקה דרכי ההוכחה של נתוני תקשורת, בפרט מקום בו קיימת מחלוקת בעניין זה.

כך או כך, מדובר בעניין צדדי ושולי ובית המשפט לא יזקוף אותו לא לחובת הנאשמת ולא לחובת המתלוננת.

92. בהקשר זה אעיר עוד, כי בשלב המענה לכתב האישום נטען, כי המתלוננת התקבלה לעבודה על סמך "מצג שווא". במהלך הדיון הובהר, ואין על כך מחלוקת, כי המתלוננת שיתפה את הנאשמת כבר בריאיון הטלפוני המקדים בפרטים אישיים רבים מחייה. עולה, כי המתלוננת רכשה את אמונה של הנאשמת ולא בכדי. שאלות שהוצגו למתלוננת בחקירה הנגדית בנוגע לאופן בו נוצר הקשר בינה ובין הנאשמת כמו גם עדות הנאשמת בעניין זה (עמוד 79) לא בוססו בראיות כלל ונותרו תלויות באוויר, הגם שהוצגו כעובדות מוצקות במסגרת הסיכומים. בסופו של דבר, לא נסתרה עדות המתלוננת לגבי אופן יצירת הקשר עם הנאשמת ואופן קבלתה לגן (והמשך העסקתה גם לאחר יום הניסיון הראשון) והטענה בדבר "מצג שווא" לא הוכחה אף לא כזית, ואף נראה שנזנחה, ככזו, במסגרת הסיכומים.

93. כאמור, המתלוננת הותירה רושם אמין ואותנטי בעדותה, וכך גם מצפייה מהתיעוד החזותי של העימות. ניכרת בעימות סערת הרגשות שהיא מצויה בה בעקבות האירועים שחוותה בגן וכן נוכח דברי הנאשמת בדבר אופיה הטוב והתנהלותה התקינה.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

כן ניכרת מגמת אי הגזמה בדבריה, אבחנה ברורה בין היום הראשון לשהותה בגן ליום השני וגם כאשר התבקשה על ידי החוקרת לתאר אירועי אלימות לספר על דברים נוספים ונשאלת שוב ושוב האם היו "עוד דברים", המתלוננת מתמקדת בעקביות באותם עניינים שוב ושוב, ובפרט באירוע שבכתב האישום.

94. **למעשה, ניתן היה בכך להשלים את מלאכת הכרעת הדין ולקבוע כי הוכחה אשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר, על בסיס עדות המתלוננת, התיעוד החזותי והממצאים השליליים בנוגע לנאשמת.** למעלה מן הצורך, איפוא, אתייחס להלן בתמצית גם לראיות נוספות ולטענות ההגנה עיקריות נוספות שהועלו:

מנהגה הכללי של הנאשמת עם הפעוטות בגן

95. בבית המשפט העידו מספר עדי הגנה על יחסה הכללי של הנאשמת כלפי הילדים בגן והתרשמותם לחיוב ממנה. העדות הדגישו את יחסה החם, האוהב והמכיל של הנאשמת כלפי הילדים. אין מחלוקת, כי אף אחת מהעדות לא נכחה בגן ביום האירוע (גם לא ביום שלפניו) ועם חלקן הסתייג הקשר עם הנאשמת עובר לשנת הלימודים הרלוונטית.

המדובר, איפוא, בעדויות שמידת הרלוונטיות שלהן בתיק שבפניי מוגבלת. הנאשמת לא הואשמה בביצוע עבירות לאורך זמן, ולא נטען כלפיה כי הזניחה את הילדים שהיו באחריותה באופן מתמשך. כתב האישום מתמקד באירוע בודד ונקודתי.

האזנתי בקשב רב לעדויות ההגנה. אכן, התמונה המצטיירת מהן ביחס לנאשמת, לדרכה החינוכית ולאופן ניהול הגן, אינו עולה בקנה אחד עם טענות המתלוננת. פער זה הוצג בסיכומי ההגנה כנימוק לחובת מהימנות המתלוננת.

לאחר בחינת הדברים, בית המשפט חזר וצפה במלוא התיעוד ממצלמות הגן. לא ניתן לטעות במראה עיניים, גם לא בתחושת אי הנעימות הרבה המתעוררת מצפיה בנאשמת ומהתנהלותה בתיעוד הקיים. הנצפה תומך בבירור בעדות המתלוננת ואינו מתיישב עם התיאור הכללי והאידיאלי מפי עדות ההגנה.

96. בית המשפט מניח, כי עדות ההגנה העידו אמת ותיארו את שחו וראו בזמנים לגביהם מתייחסת העדות. כאמור, כתב האישום איננו מתייחס לאירועים שנעברו על פני תקופה, או לפרק זמן בלתי מוגדר.

בכל הנוגע לנצפה **מיום האירוע** עצמו, התיעוד מלמד על פער גדול מאד בין התיאור שנמסר על ידי עדות ההגנה ובין הנצפה: התנהגות הנאשמת קרה, תנועותיה חדות ותקיפות, הילדים מועברים ממקום למקום במשיכה ובתנועות חדות, לא נראה קשר עין עם הילדים, לא מגע

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

רך או חס. לאורך ארוחת הבוקר הנאשמת לא נראית מתייחסת אל מי משני הילדים שהושמו לצדה (ד' ו-א') בפרט לא נצפית התייחסות חמה או מכילה, מסבירה או מרגיעה, כפי שהעידה על עצמה.

ראו מספר דוגמאות גם מהתיעוד בפרק הזמן שלאחר ארוחת הבוקר :
 09:26:53 אז נראית הנאשמת צועקת על ילד שניסה לצאת מבעד לפתח הצר שבין השולחן לארונית ודופקת בעוצמה על השולחן ;
 09:27:07 הנאשמת נראית הודפת לאחור ילד שמתקרב לאיזור בו ישבה ובו נמצא א', במרחב מבודד ;
 09:27:15 הנאשמת מנערת כיסא של ילד שיושב ועוסק בענייניו, הילד נבהל והנאשמת מורה לו בחדות לקום ממקומו (אז נראית המתלוננת דווקא שהיא ממהרת אל הילד ונוטלת את ידו ברכות) ;
 09:27:26 הנאשמת מרימה בעוצמה ילד וגוררת אותו לחדר השירותים (מדובר ככל הנראה בקטין ד', ראו באמרת הנאשמת ת/2 שורה 67) ;
 09:28:00 הנאשמת מזיזה ילדים ממקום למקום במשיכה, מושיבה אותם בחדות במושב אחר ולא נראה קשר עין או שיחה עם הילדים.

לא נצפו חיוך, מחווה של רוך, הבעת חום או שמחה והכלה ולו פעם אחת.
 הצופה בסרטונים ברצף יתרשם בעצמו.

מחוות רכות וחמות נראות בהחלט מצד המתלוננת, מצד מטפלת נוספת שנכנסת לחדר לאחר העזיבה ואף מבעלה של הנאשמת, אלברט. אך לא ממנה.

97. יובהר, חרף אי הנוחות הרבה מהצפייה, התנהלות זו אינה מיוחסת לנאשמת כעבירות בכתב האישום. אך הנאשמת היא שבחרה להעמיד קו הגנה המתמקד ב"אופיה הטוב" ובהתרשמות הורים ונשות צוות ממנה ומהתנהלותה הטובה ועדינה. בנוסף, הנאשמת חלקה חזיתית על התיאור הכללי של המתלוננת את התנהלותה בגן שייחס לנאשמת התנהגות קרה ותקיפה, חלוקת הוראות וצעקות ויחס לא נאות כלפי הילדים.
 משכך, כאשר קיימת ראיה חזותית בפניי המלמדת כי תיאור המתלוננת תואם את המציאות ואינו מתיישב עם עדות הנאשמת אודות אופייה הטוב ועם עדויות ההגנה שהובאו. יש בכך כדי להשליך על בחינת מהימנותה הכוללת של הנאשמת.
 98. כאמור, עדות הנאשמת היא, בפרט ביחס לד' שזה היה יומו הראשון בגן, שהושיבה את הילד לידה בארוחת הבוקר כדי "ליצור קשר אישי", "לדבר" "להסביר" "להסתכל בעיניים" (ראו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-05-28042 מדינת ישראל נ' צרפתי

בעדותה וגם בעימות). הנאשמת העידה על דרכה החינוכית, כחמה, מכילה וסובלנית (ראו, לדוגמא עמודים 80-81, עמוד 82 משורה 5).
דבר מזה לא נצפה בסירטונים. לא קשר עיניים, לא פנייה אל הילד ולא יצירת קשר. וראו גם ההפניה לעיל לגרירתו הפיסית של הילד לחדר השירותים.
תגובתה מלאת הכאב של המתלוננת לשמע דברי הנאשמת בעימות, בנסיבות אלה, נראית מותאמת למצב שכן היא חוותה בעצמה את הפער בין התנהלות הנאשמת בפועל ובין דבריה בעימות. אותו פרץ צחוק, שב"כ הנאשמת סבור כי הוא "תמהוני", גם מוסבר על ידי העדה היטב בעימות – צחוק מתוך כאב, נוכח שקרי הנאשמת, צחוק כדי לא לבכות.

עדות אלברט

99. עדות זו קשורה גם בסוגיה שנדונה במהלך המשפט הנוגעת לכך שקיים תיעוד מצלמות הגן מיום האירוע **החל מהשעה 09:13 בלבד** (בעיצומה של ארוחת הבוקר). בעניין זה העיד גם השוטר **פוליאקובסקי** (מעמוד 64 לפרוטוקול), כי ביום האירוע בשעה 07:28 קיים סרטון של שניה ולאחריו ניתוק, והסביר כי קיימות אפשרויות שונות לכך (קצר חשמלי, בעיית מגע, הוצאת התקע מהחשמל, ועוד).
הנאשמת העידה, שידעה כי באותו היום היתה תקלה במצלמות והיא ביקשה מבעלה לבדוק את העניין ולטפל בו. אלברט אמר לה שלא הצליח ושיזמין טכנאי, הוא ניסה שוב לבקשתה "וזה פתאום עבד". הנאשמת עמדה על כך שעבד על זה הרבה זמן "בכובד ראש" (עמוד 95).
כשהוצע לנאשמת, שאלברט אינו מאשר את הדבר בחקירתו (וראו גם התערבותו הנוספת של ב"כ הנאשמת בחקירה הנגדית בהתנגדות שנמצא שאין לה יסוד, עמוד 97), לא נמסר הסבר לכך.

לציין עוד בהקשר זה, כי כבר בתמונה הראשונה בתיעוד החזותי בשעה 09:13:42 אלברט נראה כשהוא עומד במרכז החדר בעיצומה של ארוחת הבוקר. פשיטא, שאינו יכול להימצא בשני מקומות בו זמנית.
הדברים מתחדדים יותר גם למקרא גרסת הנאשמת בהודעתה הראשונה ביום האירוע בנוגע למצלמות (ת/2 משורה 29, ההדגשה שלי, ע.ח.): "**אתמול** הן לא הופעלו מאחר והיתה בעיה טכנית והיום בבוקר הם פעלו מסביבות שעה 08:45 (ובהמשך (שורה 42): "...בעלי הבוקר עבד על איזה שהוא חלק וזה פעל" ומסבירה שזה היה בשעה 08:20 בבוקר והוא עבד בקומה העליונה שם נמצא הדי וי אר ומסך המחשב.

הקטין נ'

100. לגבי הקטין נ' הציגה המאשימה קטע מזמן 09:30:30 ואילך. הנאשמת נראית כשהיא מרימה אותו כשק ומחזיקה אותו באוויר כשהוא על צדו ומושיבה אותו בחדות על

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

כסא. הנאשמת אווזות בחוזקה בפניו של הקטין, בסנטרו, מתקרבת אליו ומפנה לעברו אצבע מאיימת. הדבר חוזר על עצמו שוב בזמן 09: 31: 42 ופעם שלישית בזמן 09: 32: 07. לנאשמת לא מיוחסת עבירה בגין אירוע זה. הסרטון הוצג לנאשמת בהתייחס לעדותה שהיא מתנהלת בעדינות (מעמוד 111). בעניין זה העידה הנאשמת שזה ילד "לא קל", שהוא קפץ ורץ ולא רואה פגם בהתנהלותה. לא מצאתי בעדות הנאשמת במשטרה את ההסבר שנמסר מפי בא כוחה בסיכומים, שהילד סיכן את עצמו בזמן שטיפת החדר.

צפיתי שוב ושוב במקטע זה של הסרטון. הסברה של הנאשמת כמו גם הצעת ב"כ הנאשמת בסיכומים קשים ולא ניתן לקבלם. בפרק הזמן המתואר נראים גם ילדים אחרים קמים ממקומם ומתהלכים באיזור שבו המתלוננת ניגבה את החדר בסמרטוט (לא מדובר בשטיפת החדר ואין מים זורמים על הרצפה). בפעם השניה (09: 31: 42) נ' כלל אינו מתהלך באיזור ניגוב הרצפה אלא ניגש לאחד הכיסאות האחרים, דבר שהוביל לתגובה של הטחה (ממש!) בכסאו. האחיזה בסנטרו של הילד נראית חדה ותקיפה (ולא עדינה – ראו ת/שורה 98). לאורך כל מקטעי הסרטון לא נצפית התנהגות חריגה במיוחד של נ', למרות טענת הנאשמת שהוא ילד "בעייתי". הדברים נכונים גם בהינתן גיל הפעוטות, שנתבקשו להישאר ישובים במקומם ללא תזוזה דקות ארוכות מאד מתחילת ארוחת הבוקר, ועד לתחילת ה"חוג" (ואף בחלקו הראשון של החוג).

למרבה הצער, הנצפה בסרטון תומך בדברי המתלוננת בעימות, כי הנאשמת התייחסה אל ילדים "כאילו הם סמרטוטים". העובדה שהנאשמת העידה כי התנהלותה בקטע זה תקין ומותאם לסיטואציה, גם אם לא מיוחס לה בגינו עבירה פלילית, מטרידה מאד ומכל מקום אינה מתיישבת עם עדותה על התנהלותה הטובה והעדינה ככלל עם הילדים.

סוף דבר

101. סוף דבר, המסקנה המתחייבת היא, כי אשמת הנאשמת הוכחה מעבר לכל ספק סביר. הרשעת הנאשמת מבוססת על עדות המתלוננת, שנמצאה מהימנה ואותנטית ונתמכת בראיות נוספות אשר פורטו לעיל. בניגוד למתלוננת, עדות הנאשמת הותירה רושם מעושה וחמקני ולא היה בידה להסביר ראיות משמעותיות שהוצגו בפניה ופערים משמעותיים באמרותיה השונות. הגנת הנאשמת התמקדה באופיה הטוב ובהתנהלותה החיובית הכללית בתמיכת עדי הגנה מטעמה, אך אין מדובר בעדויות רלוונטיות למועד האירוע, והנצפה בתיעוד החזותי אינו מתיישב עמן. כן התמקדה הגנת הנאשמת בפקפק ביושרה האישי וביציבותה הנפשית של המתלוננת. המדובר בעיסוק בפרטים שוליים ובזוטות ובאופן שלא מבסס את הטענות ולא מביא לגריעה כלשהי ממשקל התלונה. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28042-05-19 מדינת ישראל נ' צרפתי

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"א, 30 נובמבר 2020, במעמד הצדדים

ענת חולתא, שופטת